

ביתה של יוני פרידמן

בית בהוד השרון, 185 מ"ר בנוי, 500 מ"ר מגרש אדריכלות: הלי רחמימוב. מעצבת פנים: יוני פרידמן צילום: טל ניסים

מעצבת פנים יוני פרידמן גדלה במשפחה של מתכננים; הוריה אדריכלים וכך גם אחותה שתכננה את הבית. את הקריירה שלה התחילה כמעצבת מוצר במשרד עיצוב רב-תחומי בניו יורק, שבו עסקה גם בעיצוב גרפי וגם בעיצוב פנים. היא מצאה שבעיצוב פנים בשונה מעיצוב מוצר ומאדריכלות של מבני ציבור, שאליהם נחשפה קודם לכן - מתקיים תהליך עבודה משותף ואינטנסיבי עם משתמש הקצה. בשל כך, כמו גם בזכות המיידיות של התהליך, בחרה להתמקד בתחום זה.

בני הזוג ושלוש ילדיהם עברו מדירת שלושה חדרים בתל אביב אל שכונה ותיקה ומתחדשת בהוד השרון. עץ הדולב, השער האדום ועליית הגג של הבית השכן, הממוקם מול החזית הצרה של הבית הפונה אל הרחוב, שבו את לבה של פרידמן והובילו להחלטה לרכוש את המגרש הצר והארוך וכן לבחירה למקום את דלת הכניסה בחזית זו ולא בעומק המגרש.

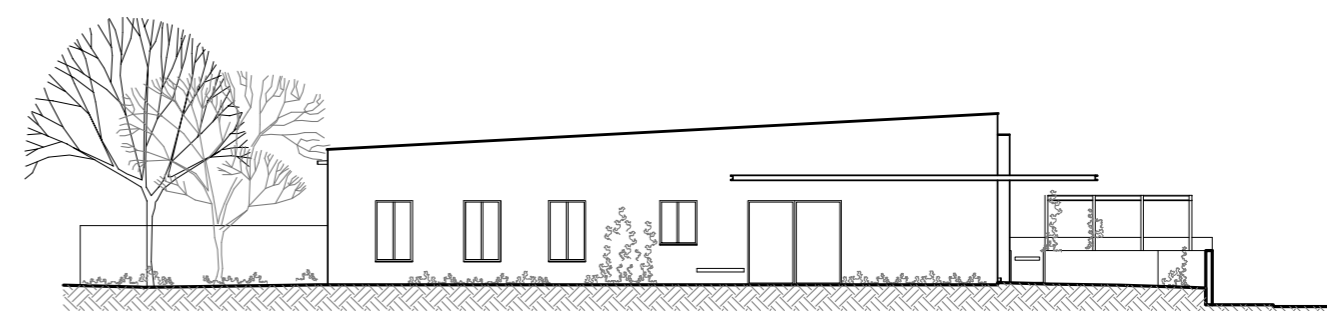
פרידמן מאמינה כי לעיצוב ולתכנון החלל יש השפעה על אופיו של התא המשפחתי ועל הקשרים שמתקיימים בין בני הבית, ולכן בחרה לבנות בית חד-קומתי תוך שימת דגש על חללים משותפים.

” לעיצוב ותכנון החלל יש משמעות בבניית אופיו של התא המשפחתי וההקשרים שמתקיימים בין בני הבית ולכן בחרתי לבנות בית חד-קומתי תוך שימת דגש על חללים משותפים

תוכנית

חזית

המבנה מורכב משני אגפים, מזרחי ומערבי, שמוקמו בזווית חדה זה ביחס לזה עם מסדרון ארוך שמחבר ביניהם. "המסדרון משמש כאלמנט עיצובי מרכזי ולא רק כמעבר פונקציונלי. החלל הרחב, המיותר כביכול, שנוצר בתחילתו, הוא בעל חשיבות עיצובית ומדגיש שהבחירה בצורניות זו נובעת מרעיון ולא מצורך," מסבירה פרידמן. החזית הארוכה של הבית הפונה מערבה תוכננה על פי עיקרון דומה: גובה המבנה באגף הציבורי גבוה יותר ב-1.2 מ' מגובהו באגף הפרטי, כך שנוצרת תחושה של התכנסות וצמצום לעומת התרחבות ופתיחות.

המסדרון מהווה את ציר התנועה הראשי בבית. ראשיתו בדלת הכניסה העשויה ברזל וזכוכית מרושתת, בהשראת דלתות המעליות הישנות של תל אביב, וסיומו במפתח זכוכית בגובה 3 מ' המוביל אל הגינה האחורית שבה נשתלו צמחים עונתיים היוצרים תמונת נוף משתנה ומתחדשת הנגלית מיד עם הכניסה לבית. היציאה לגינה האחורית מוקמה בין שני אגפי המבנה, במעבר הצר שמידתו 80 ס"מ בלבד. מידה זו היוותה מוקד למתח וסקרנות במהלך הבנייה: "כשהתכנון פרופורציוני, מאוזן ונכון, ניתן לחיות בשלום עם החלל", מבהירה פרידמן, "אולם עלול להיווצר מצב שבו החלל אינו מורגש. כשמהלך מסוים בתכנון שובר את המוסכמות המקובלות הוא מאלץ את האדם להתעמת עם השוני ולהרגיש כיצד המבנה משפיע עליו."

את ביתה עיצבה פרידמן במראה נקי, שתומך ומגבה את העקרונות האדריכליים של המבנה, תוך הקפדה על כך שחומרי הגמר שנבחרו ואופן יישומם יעניקו לבית מראה קליל ולא מהוקצע. לצד פרטי ריהוט מודרניים מוקמו אלמנטים בעלי משמעות אישית שלוקטו לאורך השנים: בספרייה שולבו דלתות שנבנו מתריסי עץ ישנים אשר נאספו בשכונת מגוריה הקודמת, בסלון ניצב קמיון מדוד מים ישן, ביחידת ההורים סוגרת דלת עץ ישנה מכרם התימנים יחידת אחסון והסולם ששימש את הפועלים בעת הבנייה נצבע באדום ומקשט את החצר האחורית.

בגלל המבנה הייחודי של הבית והמסדרון האלכסוני נבחרה רצפת בטון מוחלק שמאפשרת חופש בקביעת מיקום קווי הפרדת הריצוף. במעבר אל המשרד נצרב על הרצפה סימון מפלס הגובה האבסולוטי של הבית, כפי שמופיע בתוכנית אדריכלית. "זה סמל גרפי אהוב, שמזכיר לי את תהליך התכנון" מסבירה פרידמן.

סביב הבית תוכננו ארבעה אזורי חוץ בעלי מאפיינים אקלימיים שונים, והם מאפשרים שימוש רציף בגינות ובחצרות לאורך כל היום ובמשך כל עונות השנה. חצר קדמית עם פרגולה שממנה תלויה נדנדה, מעשה ידיו של אחיה של פרידמן, מוקמה באופן לא מסורתי בחזית הפונה אל הרחוב והיא מאפשרת ליהנות מרוח מערבית. הפטיו משמש ככיור המפגש של הבית, חצר אינטימית המספקת אור טבעי וזרימת אוויר לחללים שסביבה. היא מקשרת בין המשרד הביתי, הממוקם מימין לדלת הכניסה, ובין החלל הציבורי, הממוקם משמאל, ויחידת ההורים שבהמשך המסדרון. אזורי חוץ נוספים הם מדשאה אחורית ופינת אוכל צפונית הממוקמת בצלם של עצי ההדר.